

Demokrácia

ÓBUDÁT száz évvel ezelőtt, 1848 júniusában csatolták Budához, s ezzel megtette az első lépést, az évtizedekkel később, 1872-ben bekövetkezett teljes beolvadáshoz, amikor a három város, Óbuda, Buda és Pest Budapest néven egybeforrott.

Ha Óbuda régi krónikáit böngésszük, megállapíthatjuk, hogy a város lakosságában és hivatalos képviselőiben nem túlságosan lángolt ez az egyesülési vágy. Városukat: Óbudát mindig külön, sőt *különb* városnak tartották és igyekeztek önállóságukat megtartani. A Budával való egyesülés lelkesedéssel töltötték el az óbudai lakosokat is, a Budával való egyesülés két jobbpárti testvér kézfogása volt, a Pesttel való egyesülésnek azonban sokáig ellentálltak. Végül a „szirénhangú” Podmaniczky Frigyes bárónak kellett jönni, aki ígéretéseivel színes jövőt, csodálatos perspektívát villantott meg az óbudaiak előtt, akik erre sok tusakodás után beadták a derekukat. Podmaniczky Frigyes döntő érve az óbudaiakkal szemben Pest akkori lendületes fejlődése volt. Az óbudaiak átjöttek a másik partra és saját szemükkal győződtek meg arról, hogy ezen az oldalon csodálatos dolgok történnek: épül Európa

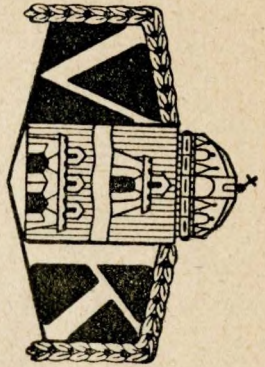
egyik legszebb útvonala, a Ligetbe vezető Sugár-út, az egykori tóparti csárda helyén a Dalszínház falai emelkednek, amelyek között majd operákat játszanak. Haggemacherék minden szabad telket összevásárolnak, mindenféle pompás épületek emelkednek, — világváros körvonalai bontakoznak ki.

Óbuda a látottak alapján „betársult” a nagy Budapestbe, de mindabból, amit Podmaniczky Frigyes ígért, kevés vált valóra. Óbudán minden maradt a régi-ben, se a városszabályozást nem csinálták meg, se a közlekedését nem javították meg és nem kapta meg az elsősorban ígért hidat sem. Krudy Gyula, Óbuda legnagyobb rajongója és krónikása 1931-ben ragyogó monográfiát írt. Egy élve eltemetett város regénye címmel. Kevesen ismerik ezt az írását, amely telítve van Óbudarajongással, amellel ragyogó keresztmetszete a városrész múltjának. Krudy ebben írja meg, hogy a pesti polgármesterek, ha elvetődtek Óbudára, gondosan elkerülték a Flórián-teret, mert ha fogatjuk ott gördült el, csoda történt: a Flórián-szobor megszólalt és rájuk rivallt:

— Megcsaltatok!

Száz évvel a Budával és hetvenhat évvel a Pesttel való egyesülés után Óbuda már nem érzi a mostohagyermeki sorsot. A demokrácia hídépítő programjának következő pontja az Árpád-híd befejezése, az óbudai girbe-gurba utcákon nemcsak villamosok járnak, hanem robognak az égbékszínű autobuszok is, a városrész beleolvadt Nagy-Budapestbe, de ugyanakkor őrzi régi jellegzetességeit is. Érzi a romantikát, a hangulatot, amely simogató szellőként csapja meg az embert, ha a Mókus-utcába, a Kiscelli-útra vagy a Miklós-utcába téved. Óbuda varázsa változatlanul a régi.

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Forrás:

Óbuda

Demokrácia

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Helyszám

Oszálvázás

308

418